

Sediments of Time

Hoe kijken we naar ouderdom? Hoe verhouden we ons tot mensen die hun productieve jaren achter zich hebben, maar wiens levenservaring en gelaagdheid hen juist zo waardevol maken? Het nieuwste werk van Nadine De Meester onderzoekt deze vragen en confronteert de toeschouwer met de manier waarop onze maatschappij ouderen ziet en behandelt. In een wereld die vooruitgang en vernieuwing verheerlijkt, biedt kunst een krachtig tegenwicht: een ruimte waarin herinnering, authenticiteit en erfgoed niet alleen worden bewaard, maar ook opnieuw betekenis krijgen.

De figuren die ze creëerde, zijn opgebouwd uit piepschuim en vilt. Deze materialen zijn niet willekeurig gekozen; ze dragen een diepere symboliek in zich. Het piepschuim—licht, breekbaar en vaak gebruikt als verpakkingsmateriaal—staat symbool voor de fragiele positie van ouderen in onze samenleving. Ze worden vaak als kwetsbaar gezien, als iets dat beschermd of ingepakt moet worden, maar ook als iets dat na gebruik gemakkelijk terzijde wordt geschoven. Het vilt, afkomstig uit reststromen van een spinnerij, is zelfs afval van afval. Dit tweemaal afgedankte materiaal weerspiegelt hoe ouderen in onze prestatiegerichte maatschappij soms worden behandeld: als overblijfselen van een systeem dat vooral gericht is op productie en vernieuwing.

Toch schuilt er in datzelfde vilt een rijke symboliek, ze zijn niet geselecteerd op kleur of textuur, waardoor de toevallige schakeringen en gelaagdheden spontaan ontstaan. Dit weerspiegelt hoe de mens zelf een aaneenschakeling is van verschillende ervaringen, emoties en herinneringen. Elk stuk vilt draagt sporen van een eerder bestaan—net zoals elk individu de sporen draagt van een geleefd leven. De imperfecties in het materiaal maken het juist authentiek, net zoals ouderdom een unieke schoonheid in zich draagt, gevormd door tijd en geschiedenis.

Door moderne technieken zoals 3D-scannen en computergestuurd frezen te combineren met ambachtelijke, gerecupereerde materialen, brengt ze deze figuren tot leven. Dit spanningsveld tussen innovatie en erfgoed weerspiegelt een bredere maatschappelijke vraag: hoe kunnen we vooruitgang omarmen zonder het verleden te vergeten? Kunst geeft kracht aan de toekomst door deze dialoog aan te gaan—door het oude niet af te danken, maar het juist te integreren in nieuwe vormen en betekenissen.

Dit werk sluit ook aan bij een bredere benadering van duurzaamheid, waarbij niet alleen gekeken wordt naar de materialen die we gebruiken, maar ook naar de impact die we hebben op de samenleving. Door hergebruikte en gerecycleerde materialen te integreren, wil ze bijdragen aan een duurzamer gebruik van grondstoffen en een verantwoordelijker gebruik van onze hulpbronnen. Bovendien wil ze met haar werk belangrijke sociale thema's aanraken, zoals de positie van ouderen en de waarde van inclusiviteit. Het laat zien dat zorg voor de mens en het milieu onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, en dat kunst een krachtig middel kan zijn om deze bewustwording te versterken.

Haar werk nodigt uit tot reflectie: Hoe kijken we naar ouderdom? Welke waarde hechten we aan wat niet langer 'nieuw' of 'productief' is? En hoe kunnen we als samenleving zorgvuldiger omgaan met zowel mensen als materialen? Kunst biedt hier een antwoord door het verleden niet als ballast, maar als bouwsteen voor de toekomst te zien.

Els Ooms, 2025